

УДК 351/352 : 342.5(477)

Л. І. Ющенко

аспірант кафедри публічного управління та менеджменту організацій
Чернігівського національного технологічного університету

ТЕОРЕТИКО-МЕТОДОЛОГІЧНІ ПІДХОДИ ЩОДО КОМПЛЕКСНОГО МЕХАНІЗМУ ЗАСТОСУВАННЯ ІННОВАЦІЙ У ДЕРЖАВНОМУ УПРАВЛІННІ

У статті досліджено базові теоретико-методологічні підходи щодо комплексного механізму застосування інновацій в державному управлінні задля інноваційного розвитку суспільства. Шляхом аналізу, обґрунтовано панівні тенденції трансформаційних перетворень у суспільстві, що вимагають застосування нововведень у діяльності органів публічної влади. Запропоновано модель складових комплексного механізму впровадження інновацій.

Ключові слова: державне (публічне) управління, механізм впровадження інновацій, наукові підходи, органи публічної влади, суспільний розвиток.

Постановка проблеми. Повсякчасна еволюція суспільства визначається сукупністю важливих тенденцій, вплив яких неодмінно зумовлює масштабні трансформації у суспільстві, зокрема в системі органів публічної влади в межах державно-управлінських реформ. При цьому комплексний механізм впровадження інновацій відіграє найвагомішу роль у їх ініціюванні та забезпеченні успішності і масштабного впровадження у цій системі.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Загальні теоретичні засади інноваційного розвитку системи органів публічної влади, на які ґрунтується у своєму дослідженні автор статті, розроблено у працях як вітчизняних дослідників В.Д. Бакуменка [1; 2] (модель-підхід до формування інноваційної парадигми управління суспільним розвитком); Ю.П. Сурміна [10; 11] (сучасні тенденції розвитку державного управління); С. Кравченка, А. Михненка [17; 2; 22; 11], А. Колодія [14], Г. Абараджи [8] та інших (предметне поле нововведень), Т. Пахомової, О. Федорчак, С. Уставицького, (концепції державного управління, тенденції його розвитку, моделі реалізації адміністративних реформ на нових принципах) [24; 27; 26]; О. Оболенського, А. Мельника, А. Васіної [7] (структурування основних складових механізму), М. Їжи [13] (інноваційні технології державного, регіонального та муніципального управління) та інших, чий напрацювання склали основу для розвитку теоретико-методологічних засад механізмів державного управління, в яких сформувалися два основні напрями. Перший зосереджений на

конструюванні та функціонуванні інноваційних механізмів, другий – дослідження механізму нововведень як цілеспрямованого способу впровадження інноваційних механізмів. Незважаючи на значну кількість інновацій, їх значущість у досягненні цілей сучасних державно-управлінських реформ, обмежену їх результативність в Україні, зростаючу, повсякчасну увагу дослідників до механізму впровадження нововведень, залишаються прогалини в їх теоретико-методологічному забезпеченні щодо комплексного механізму застосування інновацій в державному управлінні.

Метою статті є аналіз теоретичних підходів до обґрунтування комплексного механізму застосування інновацій у державному управлінні в межах інноваційного розвитку суспільства; виокремлення складових розвитку системи органів державного (публічного) управління; моделювання комплексного механізму впровадження інновацій; визначення ролі нововведень у ефективній діяльності системи органів публічної влади в цілому.

Виклад основного матеріалу. Розвитку різноманітних сфер суспільства притаманне багатоманіття трансформаційних процесів, що визначають сучасні тенденції його розвитку В.Д. Бакуменко [1, с. 187–190; 2, с. 7–10] вважає панівними тенденціями глобалізаційну, інформаційну, інноваційну та соціальну. Системне уявлення про теперішні якісні зміни в суспільстві можна відобразити (рис. 1) як логічне поєднання сукупності відповідних концепцій, ідей, теорій, підходів тощо. Базовими є синергетична кон-

цепція [4, с. 51–73], глобалізаційний [10, с. 116], інформаційний [1, с. 187–190; 22, с. 7–10], інноваційний [10, с. 278], соціальний [1, с. 187–190; 22, с. 14–17], європеїзаційний [10, с. 203], ситуативний [11, с. 453] та системний [7, с. 70–71; 10, с. 651; 20, с. 188] підходи. Вагомими у даному контексті також є підхід сталого розвитку [10, с. 672] та комплексні концепції, передусім ті, що відображають динаміку взаємопов'язаних факторів у суспільному прогресі, циклі та розвитку [29, с. 19-33].

З-поміж них привертає увагу циклічно-генетична теорія, яка історичну послідовність цивілізацій розглядає у контексті циклічного оновлення суспільства [17, с. 48-65] в економічній, політичній, соціальній та духовній сферах з урахуванням закономірностей та механізмів спадковості, змінності і відбору.

Панівні тенденції трансформаційних перетворень суспільства зумовлюють еволюцію концепцій соціального і державного (публічного) управління (рис. 1 та 2) через впровадження інновацій, які реалізують різноплановість принципів даних концепцій.

Прогресивний суспільний розвиток у концепціях соціального і державного (публічного) управління заснований на ціннісних, консенсусних та інтеграційних принципах, забезпеченні саморегулювання суспільства, його впорядкування, збереження, удосконалення з урахуванням теперішніх і майбутніх трансформаційних процесів. У цьому контексті впровадження інновацій мають забезпечити якісно нову спроможність: державно-управлінського впливу на функціонування і розвиток суспільства у цілому і його окремих сфер [10, с. 662]; соціального

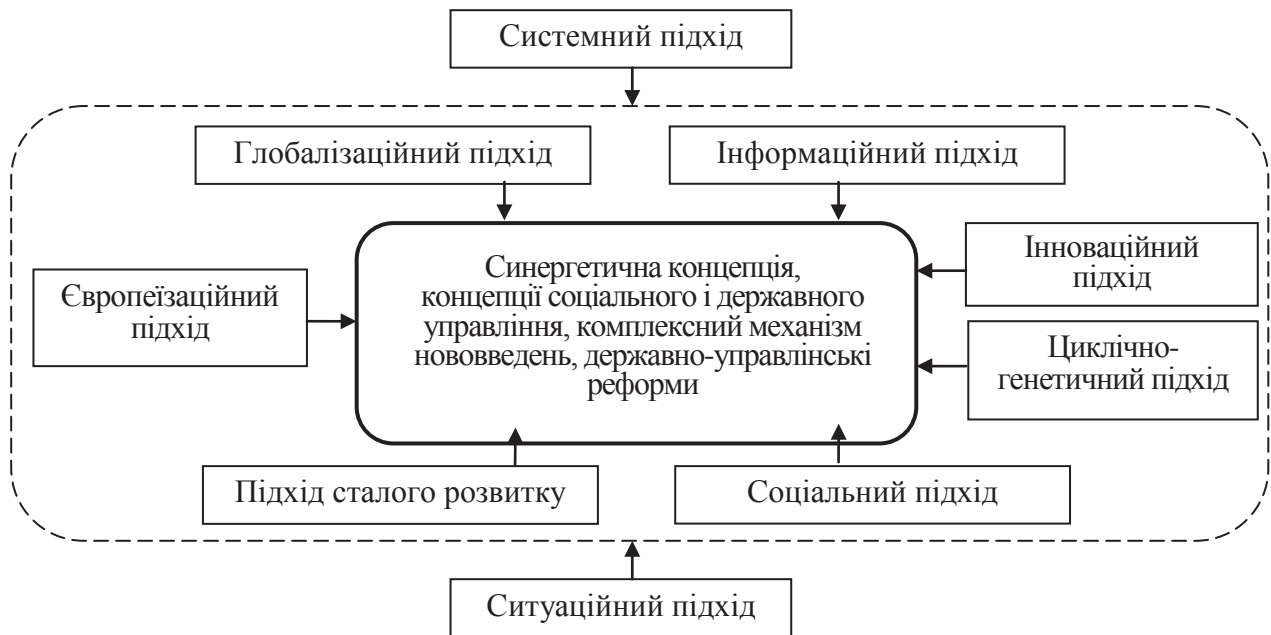

Рис. 1. Базові теоретико-методологічні підходи щодо інноваційного розвитку суспільства

Рис. 2. Складові розвитку системи органів державного (публічного) управління

управління інноваційними змінами в суспільній праці й економічній сфері, формуванні громадянського суспільства, діяльності його суб'єктів (політичних партій, профспілок, інших громадських об'єднань та рухів, а також у поведінці індивідів і їх груп тощо).

Затребувані та утверджуються у теоретичній і практичній площині державного управління наступні основні положення концепцій соціального управління [11, с. 256–259; 2, с. 14; 7, с. 56–62; 14, с. 10–25], а саме: адміністративного менеджменту; «людських відносин» (є доцільною щодо виконання Указу Президента України про Президентський кадровий резерв «Нова еліта нації» [25]); емпірична концепція управління; нова концепція науки управління (є поширеною в теорії та практиці державно-управлінських рішень [19; 70]); системна концепція науки управління (актуальна щодо предмету нашого дослідження); концепція розвитку організаційної культури (є доцільною щодо посилення ролі ціннісних орієнтирів у державному (публічному) управлінні). Ми погоджуємось із думкою М.В. Туленкова [11, с. 259], що сучасний розвиток концепцій соціального управління зорієнтований на розробку та використання: гнучких концепцій, моделей і форм; методів системного і ситуаційного аналізу, кількісних методів обґрунтування управлінських рішень, інформаційно-комунікаційних технологій управління, адаптивних і мережевих організаційних структур, партисипативних моделей участі персоналу в управлінні.

Згадані інноваційні погляди знаходять логічне відображення в сучасних концепціях державного (публічного) управління (далі – Д(П)У), надаючи їм «проривного» характеру у забезпеченні головної ролі системи органів публічної влади (далі – ОПВ) в реалізації стратегічних пріоритетів державної політики. В.Д. Бакуменко, В.Б. Дзюндзюк, В.С. Загорський, М.М. Іжа, С.О. Кравченко, А.В. Ліпенцев, А.Ф. Мельник, П.І. Надолішній, Л.Л. Приходченко, інші [8, с. 16–18; 7, с. 71–74; 9, с. 6–14; 13, с. 3–7; 12, с. 13–22] акцентують увагу у цьому аспекті на таких концепціях: «новий державний (публічний) менеджмент» «Governance», «нова інституціональна теорія політичних (соціальних) мереж». Дві перші з них є підґрунтям сучасних державно-управлінських реформ. Зокрема, принципи першої концепції спрямовані на підвищення ефективності системи ОПВ у досягненні конкретного результату щодо надання послуг,

чутливого виявлення та задоволення суспільних потреб. Реалізація цих принципів передбачає масштабне впровадження у традиційне державне адміністрування нововведень, а саме щодо суб'єктів Д(П)У, їх управлінської діяльності (впровадження інструментів бізнес-менеджменту), управлінських функцій та управління людськими ресурсами. Ці нововведення є поширеними і використовуються у багатьох країнах, зокрема у Великобританії, Новій Зеландії, США, Канаді, Австралії, Німеччині, Франції, країнах Скандинавії, Японії та інших.

Згадану концепцію розвивають різновиди концепції «Governance», принципи якої масштабно об'єктивовані у країнах Заходу. Основна суть новаторства за цією концепцією спрямована на забезпечення: децентралізації влади, її партнерства з бізнес-структурами, взаємодії з громадськістю щодо надання послуг із залученням недержавних ресурсів; участі громадян у процесі вироблення та реалізації політики, перехід від «держави-опікуна» до «держави-партнера» тощо. На принципах концепції «належного врядування» (різновид концепції «Governance») заснована Європейська Стратегія інновацій та належного демократичного врядування на місцевому рівні [18, с. 49], яка визнана доцільною для впровадження в Україні та частково втілена у практичну діяльність ОПВ за міжнародними проектами.

Ключовим інструментом механізму державного управління з впровадження інновацій у системі ОПВ є державно-управлінські реформи (рис. 1), які засновані на принципах концепцій державного управління. Зміст даних реформ відображається у відповідних Концепціях, Стратегіях, Програмах, Національних планах дій, Коаліційних угодах, інших документах, які впроваджуються на практиці завдяки державно-управлінським рішенням найвищого рівня: Законами України, Указами Президента України, Постановами Кабінету Міністрів України. Особливістю цієї ситуації є те, що суб'єктом і об'єктом управління інноваціями є механізм державного управління, його окремі складові.

Такі категорії, як «інноваційний механізм державного управління» та «механізм інновацій» у галузі знань «державне управління» трактуються залежно від особливостей предмету дослідження. У першому випадку об'єкт управління розглядається поза межами механізму управління, що характерно для реалізації державної інноваційної політики у традиційному розумінні.

Так, В.О. Бараннік, М.Г. Земляний, А.І. Шевцов [3] об'єктом управління розглядають інновації у паливно-економічному комплексі. Відповідно до інноваційного механізму державного управління (регулювання) дослідники віднесли: нормативно-правову базу, податкову, тарифну й цінову політики, приватизаційні процеси, ринкові умови конкуренції та залучення інвестицій. Схожий підхід застосовує А.А. Дагаєв [6, с. 70–76] щодо особливостей механізму інноваційного розвитку регіонів, але без чіткого його тлумачення. Ю. Комар інноваційний механізм управління державно-управлінською освітою вбачає в комплексному поєднанні управлінського, мотиваційного, правового, економічного, організаційного та соціального механізмів [16, с. 73–79], поділяючи його за ступенем новизни на радикальні, модифікаційні та комбіновані. До його основних ознак відносить: масштабність, універсальність, організуючий характер, підзаконність, виконавчо-розпорядчий характер, ієрархічність. При цьому чітко не визначає «інноваційну» відмінність даного механізму.

У класифікації механізмів державного управління за ознакою «об'єкт управління» О.В. Федорчак [27] виокремлює механізм управління інноваційною діяльністю як такою, що не входить до складу цього механізму. Дослідниця обґрунтовує цей механізм як штучно створену складну систему, яка включає її структуру, сукупність правових норм, методів, засобів державного впливу на об'єкт управління і базується на використанні інноваційних інструментів управління (аутсорсинг, бенчмаркетинг, реінжиніринг, е-врядування, проектний менеджмент) із метою досягнення поставлених цілей. Тобто робиться наголос на використанні у його складі якісно нових інструментів, поряд із традиційними. Таке розуміння відповідає його найменуванню. Проте увага процесу впровадження цих інструментів не приділяється.

Досліджуючи механізми функціонування державної служби в умовах проведення реформ, Т.І. Пахомова [24, с. 3–20] доводить, що механізм інновацій у системі державної служби є необхідним елементом її розвитку у перехідний період, тобто об'єкт нововведень розглядається у складі цих механізмів. При цьому наголошується на психологічній готовності державних службовців до інновацій та умінні застосувати методи їх впровадження.

Важливими для розуміння сутності механізму інновацій є наукові розробки, де механізми

управління нововведеннями досліджуються як для окремої організації, так і у їх системі. Так, В.А. Колоколов [15, с. 95–104] розподіляє комплексний механізм управління інноваційною діяльністю у підприємницьких структурах на механізми управління інноваційним процесом (механізм розробки та впровадження інновацій) та супровідні механізми з організації цього виду діяльності, її фінансування та стимулювання, технологічного трансферу, інтелектуальної власності. Висловлюючи думку про можливість утворення у межах кожного з цих механізмів нових їх видів, також стверджує, що інноваційний механізм може мати ієрархічний характер з наступними рівнями: макрорівень (державна стратегія), регіональний (регіональна стратегія) та місцевий (впровадження інновацій на підприємстві) рівні.

Комплексний інноваційний механізм за В.А. Колоколовим доповнюють механізмами планування інноваційної діяльності, контролю, мотивації та взаємодії учасників інноваційного процесу В.В. Македон [19, с. 142–143], М.А. Матвеева [21]. Ці дослідники тлумачать інноваційний механізм як організаційно-економічну форму здійснення інноваційної діяльності та сприяння її проведенню, пошуку інноваційних рішень, а також як важіль стимулювання і регулювання цієї діяльності.

За трактуванням Т.Г. Парвіної [23], організаційно-економічний механізм управління інноваційною діяльністю є взаємодією сукупності організаційних форм і економічних важелів, спрямованих на забезпечення успішного здійснення інноваційного процесу. С.І. Кравченко і Т.Г. Парвіна [17] відображають механізм управління інноваційною діяльністю цілісною системою елементів, взаємодія яких забезпечує здійснення циклічного процесу, спрямованого на досягнення результату інноваційного процесу. У свою чергу А. Уставицький [17] висловлює подібне визначення поняття «механізм» як системи взаємозв'язаних елементів, які під час спільного функціонування забезпечують виконання вимог, що висуваються до цієї системи. Цей дослідник акцентує увагу на проблемах механізму соціалізації ідей управлінських інновацій, що важливо врахувати при здійсненні нововведень у системі ОПВ.

Дослідники державно-управлінських аспектів А.Ф. Мельник, О.Ю. Оболенський та А.Ю. Васіна [7, с. 477–484] в механізмі управління інноваційними процесами у державних

органах виокремлюють: інновації, інноваційну діяльність масштабного характеру; механізми пошуку інновацій та створення умов для їх проникнення в діяльність цих органів; державні (регіональні) програми та інноваційні проекти в цих органах; механізми інституційного забезпечення інноваційних процесів; цілісну систему управління інноваціями.

Наведені вище судження дозволили визначитися з тим, що механізм впровадження інновацій в системі ОПВ має бути комплексним та включати: систему ОПВ, державно-управлінську інноваційну діяльність та нововведення; механізми, що забезпечують успішне ініціювання та впровадження нововведень з урахуванням їх масштабності, довготривалості втілення одночасно з поточним функціонуванням системи ОПВ. «Одночасність» є фактором додаткового прояву несумісностей та конфліктів (можливо, значних). Побудову комплексного механізму впровадження інновацій необхідно співвіднести із звичним розумінням механізмів державного управління, спираючись на сучасні напрацювання, зокрема розглянуті у працях О.В. Голинської [5, с. 54–68], О.В. Федорчак [27, с. 20], Енциклопедії державного управління [11, с. 375–376], підручнику «Державне управління» [7, с. 248–251]. В останньому система механізмів державного управління поєднує: механізми функціонування системи державного управління (механізми-системи), цільові механізми державного управління (механізми-знаряддя) та механізми здійснення процесу

державного управління (механізми-процеси). Спираючись на цю систему механізмів, комплексний механізм впровадження інновацій (рис. 3) має включати механізми функціонування системи ОПВ у режимі нововведень, цільові механізми і механізми ініціювання нововведень.

У механізмах функціонування варто розглядати систему ОПВ, оскільки реформування системи державного управління й системи місцевого самоврядування, як правило, є взаємоузгодженим. Окрім того, такий підхід забезпечує вищий рівень спорідненості. Механізми функціонування в режимі впровадження інновацій мають базуватися на чинній структурі системи публічного управління, її підсистемах та їх взаємозв'язках, особливостях їх функціонування та взаємодії. У широкому розумінні об'єктами взаємоузгоджених інноваційних змін є Кабінет Міністрів України, центральні та місцеві органи виконавчої влади, а також система органів місцевого самоврядування. Найважливішими елементами цього механізму є нововведення та інноваційна діяльність.

Цільові механізми впровадження інновацій мають ґрунтуватися на використанні інструментів (знарядь, способів, методів, важелів), що забезпечують успішне здійснення цілеспрямованих перетворень у функціонуванні або розвитку конкретних суб'єктів системи ОПВ. Вдале впровадження нововведень (з урахуванням одночасного здійснення інноваційної діяльності та функціонування системи ОПВ) має забезпечуватися: адміністративними (органі-

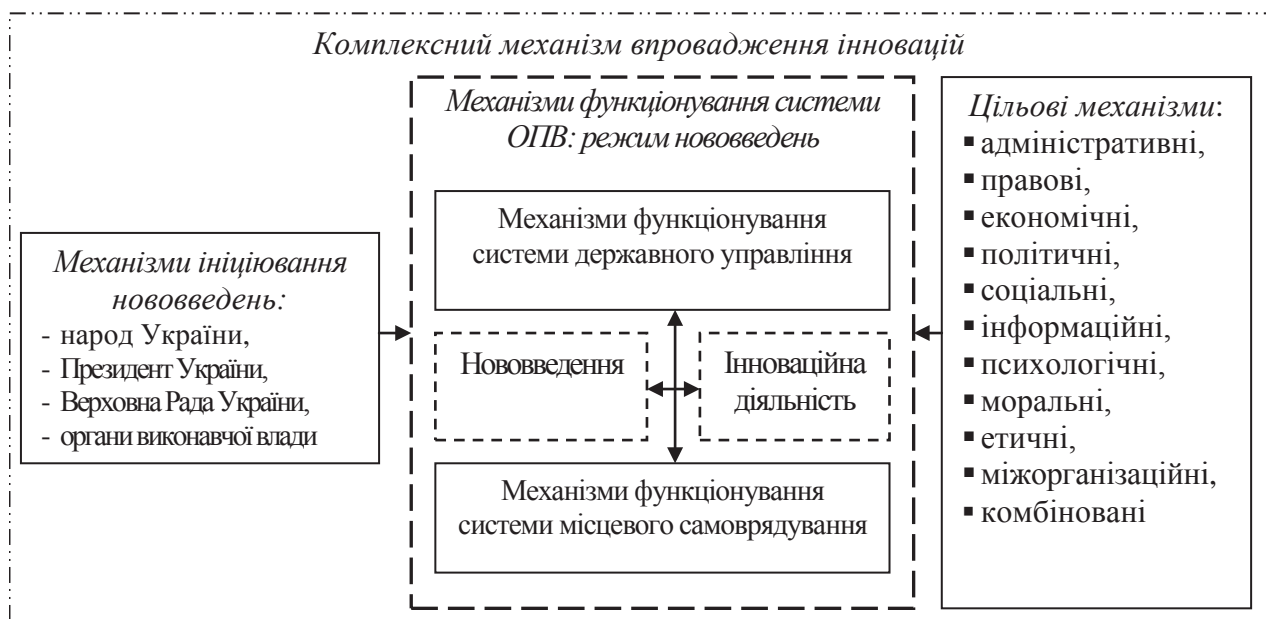

Рис. 3. Модель комплексного механізму впровадження інновацій

заційними, розпорядчими), правовими, економічними, інформаційними, соціальними, психологічними, моральними та етичними методами або їх комбінацією (організаційно-правовими, соціально-психологічними тощо). Такі методи мають бути зорієнтованими на специфіку державно-управлінської інноваційної діяльності, де особливого значення набуває інформаційний механізм забезпечення масштабного поширення нововведень: забезпечувати ефективну міжорганізаційну комунікацію. У цільових механізмах доцільно надати належну увагу ефективному використанню основних видів і способів міжорганізаційного супроводу щодо навчання, досліджень, методологічного та технологічного забезпечення, формування інноваційної культури.

Механізми ініціювання впровадження інновацій мають базуватися на визначенні дієвих акторів щодо започаткування застосування нових ідей, кращих практик у системі ОПВ, а також розкривати алгоритм дій щодо втілення нововведень із використанням відповідних прийомів, способів, методів, процедур тощо. Такими ініціаторами можуть бути народ України, Президент України, Верховна Рада України, органи виконавчої влади та їх посадові особи. Успішність реалізації державно-управлінських реформ буде визначатися передусім ефективністю дій ОПВ всіх рівнів, дієвістю та інноваційною готовністю їх керівництва, наявністю у них стратегічного мислення та політичної волі перших посадових осіб України до нововведень, а також волі народу України.

За твердженнями Д.В. Щербакіної [28], результат дії «владного діяча» є більш ймовірним унаслідок використання відповідних державних механізмів створення та впровадження соціально значущих норм (законів, приписів, постанов тощо). Втім, існують своєрідні труднощі фіксації впровадження інновацій, пов'язані тривалістю їх життєспроможності. Найбільш результативними є самоорганізовані (неінституалізовані) колективні дії індивідів, об'єднані в соціальні рухи (найбільш результативні), політичні партії, різноманітні групи за інтересами. За рівнем дії наслідки суспільних змін можуть мати глобальний, міждержавний, національний, регіональний, місцевий та індивідуально-особистісний характер з їх розподілом за різними сферами суспільства. Термін щодо таких змін може бути від року до тисячоліть.

Висновки і пропозиції. Отже, інноваційний розвиток суспільства охарактеризовано як

логічне поєднання найвпливовіших тенденцій його еволюції, синергетичної концепції, циклічно-генетичної теорії, концепцій державного (публічного) управління, системного й ситуативного підходів. Теоретико-методологічну модель інноваційного розвитку доповнено комплексним механізмом нововведень, який, у свою чергу, утворено сукупністю механізмів ініціювання нововведень, цільових механізмів та механізмів функціонування системи органів публічної влади в режимі впровадження інновацій. Показано, що у цьому механізмі інноваційна діяльність та нововведення є провідними складовими в оновленні ефективності системи органів публічної влади, розвитку громадянського суспільства та їх взаємин у рамках державно-управлінських (адміністративних) реформ. Ці нововведення засновані на ціннісних орієнтирах та принципах концепцій соціального і державного управління.

Список використаної літератури:

1. Бакуменко В. Д. Прийняття рішень в державному управлінні [Текст]: навч. посіб. [у 2 ч.]. Ч. 1. Теоретико-методологічні засади / В. Д. Бакуменко. – К. : ВПЦ АМУ, 2010. – 230 с.
2. Бакуменко В. Д. Сучасні моделі-підходи управління суспільним розвитком [Текст] / В. Д. Бакуменко, С. О. Борисевич, А. М. Михненко // Науковий вісн. Акад. муніцип. упр. – 2007. – Вип. 1. – С. 7–10.
3. Бараннік В. О. Інноваційні механізми впливу держави на розвиток ПЕК України [Електронний ресурс] / В. О. Бараннік, М. Г. Земляний, А. І. Шевцов. – Режим доступу: <http://www.db.niss.gov.ua>.
4. Бевзенко Л. Д. Соціальна самоорганізація. Синергетическая парадигма: возможности социальных интерпретаций [Текст] : монографія / Л. Д. Бевзенко. – К.: Ин-т социологии НАН Украины, 2002. – 437 с.
5. Голинська О. В. Механізми державного управління бюджетами через інструменти програмно-цільового методу [Текст]: дис. на здобуття наук. ступеня канд. наук з держ. упр.: спец. 25.00.02 «Механізми державного управління» / О. В. Голинська; Одес. регіон. ін-т держ. упр. Нац. акад. держ. упр. при Президенті України. – Одеса, 2011. – 213 с.
6. Дагаев А. А. Рычаги инновационного роста [Текст] / А. А. Дагаев // Проблемы теории и практики управления. – 2000. – Вып. 5. – С. 70–76.
7. Державне управління [Текст] : підручник / А. Ф. Мельник, О. Ю. Оболенський, А. Ю. Васіна ; за ред. А. Ф. Мельник. – К. : Знання, 2009. – 582с.

8. Державне управління: основи теорії, історії і практика [Текст]: навч. посіб. / В. Д. Бакуменко, П. І. Надолішній, М. М. Іжа, Г. І. Арабаджи ; за заг. ред. П. І. Надолішнього, В. Д. Бакуменка. – Одеса : ОРІДУ НАДУ, 2009. – 394 с.
9. Дзюндзюк В. Б. Ефективність діяльності публічних організацій [Текст]: монографія / В. Б. Дзюндзюк. – Х.: Вид-во ХарPI УАДУ «Магістр», 2003. – 236 с.
10. Енциклопедичний словник з державного управління [Текст] / уклад.: Ю.П. Сурмін, В.Д. Бакуменко, А.М. Михненко та ін. ; за ред. Ю.В. Ковбасюка та ін. – К.: НАДУ, 2010. – 820 с.
11. Енциклопедія державного управління [Текст]: у 8 т. Т. 2 : Методологія державного управління. – К.: НАДУ, 2011. – 692 с.
12. Загорский В. С. Эволюция подходов к исследованию современных концепций государственного управления [Текст] / В.С. Загорский, А.В. Липенцев // Вестник гос. и муницип. упр. – 2013. – № 2. – С. 13–22.
13. Іжа М.М. Трансформація публічного управління в умовах соціально-політичної модернізації України [Текст] / М.М. Іжа, А.С. Крупник // Актуальні проблеми державного управління : зб. наук. пр. ОРІДУ НАДУ. – Одеса, 2012. – Вип. 4(52). – С. 3–7.
14. Колодій А. Поняття і концепції демократичного врядування як напряму політичних та управлінських досліджень [Текст] / А. Колодій // Демократичне врядування в контексті глобальних викликів та кризових ситуацій : матеріали наук.-практ. конф. за міжнар. участю, 3 квіт. 2016 р. – Львів, 2016. – С. 10–25.
15. Колоколов В.А. Инновационные механизмы функционирования предпринимательских структур [Текст] / В.А. Колоколов // Менеджмент в России и за рубежом. – М., 2002. – Вып. 1. – С. 95–104.
16. Комар Ю. Теоретико-методологічні підходи до формування інноваційних механізмів системи державного управління підготовкою студентів-управлінців [Текст] / Ю. Комар // Освіта і управління : наук.-практ. журн. – 2007. – Т. 10, Ч. 2. – С. 73–79.
17. Кравченко С.І. Теоретичні основи формування механізму управління інноваційною діяльністю [Електронний ресурс] / С.І. Кравченко, Т.Г. Парвіна. – Режим доступу : <http://www.nbu.gov.ua/portal/Soc-Gum/st.pdf>.
18. Куйбіда В.С. Досвід впровадження стандартів доброго врядування на місцевому рівні в Україні та інших європейських країнах [Текст]: зб. / В.С. Куйбіда, В.В. Толкованов. – К.: ТОВ «Полігр. Центр «Крамар», 2010. – 258 с.
19. Македон В.В. Система інноваційних механізмів у діяльності корпоратизованих підприємств [Текст] / В. В. Македон // Актуальні проблеми інноваційно-інвестиційного розвитку економіки України : матеріали наук.-практ. конф. (27 листоп. 2007 р., м. Харків). – Х., 2008. – С. 142–143.
20. Малиновський В.Я. Словник термінів і понять з державного управління [Текст] / В. Я. Малиновський. – К. : Центр сприяння інституц. розвитку держ. служби, 2005. – 254 с.
21. Матвеева М. А. Механизмы управления инновационной деятельностью в экономических системах [Електронний ресурс] / М. А. Матвеева // Управление экономическими системами : электрон. научн. журн. – Режим доступа: <http://www.uecs.mcnip.ru/modules.php>.
22. Михненко А.М. Інновації в управлінні суспільним розвитком [Текст]: навч. посіб. / А.М. Михненко, В.Д. Бакуменко, С.О. Кравченко. – К.: НАДУ, 2009. – 116 с.
23. Парвіна Т.Г. Суть організаційно-економічного механізму управління інноваційною діяльністю [Текст] / Т. Г. Парвіна // Актуальні проблеми економічного і соціального розвитку виробничої сфери : матеріали V міжнар. наук.-теорет. конф. молодих вчених і студентів (5 черв. 2008 р., м. Донецьк) / Донец. нац. техн. ун-т. – Донецьк, 2008. – С. 25-30.
24. Пахомова Т.І. Механізми функціонування системи державної служби в період суспільних реформ [Текст] : автореф. дис. на здобуття наук. ступеня д-ра наук з держ. упр.: спец. 25.00.03 «Державна служба» / Тетяна Іванівна Пахомова ; Нац. акад. держ. упр. при Президентові України. – К., 2007. – 27 с.
25. Про Президентський кадровий резерв «Нова еліта нації» [Електронний ресурс] : указ Президента України № 246 від 05 квіт. 2012 р. [чинний]. – Режим доступу : <http://www.president.gov.ua>.
26. Уставицкий С.А. Механизмы внедрения инноваций в социуме: сравнительный анализ [Текст] / С.А. Уставицкий // Проблемы управления. – 2013. – № 3. – С. 208–210.
27. Федорчак О.В. Упровадження інноваційного механізму управління у діяльність обласних державних адміністрацій [Текст] : дис. на здобуття наук. ступеня канд. наук з держ. упр. : спец. 25.00.02 «Механізми державного управління» / Ольга Василівна Федорчак ; Львів. регіон. ін-т держ. упр. Нац. акад. держ. упр. при Президентові України. – Львів, 2010. – 245 с.
28. Щербакова Д.В. Сопротивление организационным инновациям: методология социологического исследования [Електронний ресурс] / Д.В. Щербакова. – Режим доступу : www.jourssa.ru/2006/4/5/. – Назва з екрану.
29. Штомпка П. Социология. Анализ современного общества [Текст] / П. Штомпка. – М.: Логос, 2005. – 664 с.

Ющенко Л. И. Теоретико-методологические подходы к комплексному механизму внедрения инноваций в государственном управлении

В статье исследованы базовые теоретико-методологические подходы применительно к комплексному механизму внедрения инноваций в государственном управлении с целью инновационного развития общества. Путем анализа обоснованно господствующие тенденции трансформационных преобразований в обществе, требующих применения нововведений в деятельности органов публичной власти. Предложена модель составляющих комплексного механизма внедрения инноваций.

Ключевые слова: государственное (публичное) управление, механизм внедрения инноваций, научные подходы, органы публичной власти, развитие общества.

Yushchenko L. I. Theoretical and methodological approaches to the complex mechanism of innovation in public administration

The article explores basic theoretical and methodological approaches to the complex mechanism of innovation in public administration with the purpose of innovative development of the society. It analyzes the prevailing tendencies of transformations in a society that require the use of innovations in the activities of public authorities. A model is proposed for the components of a comprehensive mechanism for introducing innovations.

Key words: state (public) management, mechanism for introducing innovations, scientific approaches, public authorities, development of society.